

Ansvar. Men det er jo den højtærede Minister, der har Ansvar, og den højtærede Minister maa vide, at saa længe det kongelige Teater er en Statsinstitution, er det den højtærede Minister, der har Ansvar, og det kan derfor ikke nytte, at han vil skubbe det fra sig over paa Hr. Norrie eller en anden inferior Person. Det er altsaa givet, at det er Ministeren, der maa gribe ind. Men naar der er grebet ind, naar der er tilvejebragt en Ordning, som sikrer, at det, man ønsker med et Statsteater, virkelig finder Sted, nemlig at det tjener de kunstneriske Formaal, saadan at det bliver et Samfundsgode, som vi holder gaaende, saa er det min Mening, at hverken Ministeren eller endnu mindre de underordnede i Ministeriet deroppe skal gribe ind, hverken med Hensyn til Repertoire eller lignende. Der skal naturligvis forelægges dem en Plan for Teatrets Drift til Godkendelse, men i øvrigt skal de ikke gribe ind i Enkeltheder. Det skal derimod ikke være, som det hidtil har været. Hvad enten nu Ministeren vil sige eller ikke vil sige, at der ikke i den senere Tid har været mange Besøg hos ham, saa er det det, man har set før; og der er jo tidligere fra Direktionens Side klaget over netop dette, at man bag Direktionens Ryg henvendte sig til Ministeriet og fik en Ordning, som tjente til at undergrave Direktionens Anseelse. I denne Forbindelse maa jeg sige, at det forekommer mig at være meget mærkværdigt, at Ministeren vilde udtale sig om Rejsen til Paris paa den Maade, Ministeren gjorde, idet jeg ikke i og for sig har angrebet dette Punkt. Jeg stillede mig blot tvivlende overor, om denne Rejse til Paris ikke vil give et Underskud, som vi senere vil komme til at staa overfor — det er jo muligt, at jeg tager fejl. Men jeg understregede udtrykkeligt, at for mig var det afgørende dette, at det kongelige Teater optræder i Paris med en Forestilling, der er daarligt forberedt og af et saa — lad os sige blandet Indhold, som Repræsentation for, hvad den kongelige Scene — med det Ry, som dette gamle, det næstældste Statsteater i Verden, som det stadig kaldes, har — formaar hjemme. Det, mente jeg, hører ind under Teatrets Ledelse og Ansvar og dermed ogsaa under den højtærede Ministers Ansvar.

Endelig er der det sidste Spørgsmaal: de høje Honorarer. Ministerens Synspunkt, at man, naar man vil have gode Kræfter i Statens Tjeneste, skal lønne dem paa en sømmelig og høj Maade, interesserer mig levende. Jeg har ogsaa privat tidligere

udtalt min Interesse for dette Synspunkt. Gid det nu siddende Ministerium vilde overføre disse Tanker paa andre Ting end denne tilfældige ene Genstand, som altsaa er blevet saa varmt optaget i Ministerens Følelse, at han finder, det er rigtigt, at man ødsler Penge ud til visse Tjenestemænd ved dette Teater. Thi overfor alle andre Statstjenestemænd synes det jo ikke, at Ministeriet i mindste Maade har den Opfattelse, at man for at sikre sig de bedste Kræfter skal lønne paa en saadan Maade, at man virkelig er sikker paa at faa disse. Det var ønskeligt, om det høje Ministerium vilde have Opmærksomheden henvendt paa denne Undervisningsministerens saa fortrinlige Tankegang. Selv om jeg ganske deler Ministerens Opfattelse i saa Henseende, maa jeg gentage det, jeg før sagde, at man ikke skal behandle Underdanerne saaledes, at de har Grund til at hyle alt for stærkt. For det kongelige Teater kunde der altsaa anlægges det Synspunkt: De gode Kunstnere skal vi selvfølgelig sikre os ved en rigelig Gage. Men Rigelighed og Rigelighed er to Ting, og der er et gammelt Ord, der siger: Guld kan ogsaa betales for dyrt, navnlig naar Guldet begynder at blive anløbet og viser sig som Simili. Naar den højtærede Minister paa et Tidspunkt, hvor det kongelige Teater ved Engagementer har sørget for at have Rollefagene besat, yderligere engagerer en Kunstnerinde, som man er klar over er paa Retur, og betaler hende 30 000 Kr. om Aaret, er det fuldstændig hen i Vejret, tilmed naar man tilsigter Beparelser; den højtærede Undervisningsminister kan saa nok saa meget sige, at det skal nok betale sig — det kan ikke betale sig, det er umuligt. Thi det betyder for det første, at to andre Skuespillerinder kommer ud af Rollefag, hvor de har godt begrundet Haab om at skulle have Roller, og for det andet betyder det, at Repertoiret bliver indskrænket; man bliver nødt til at lægge Repertoiret paa en saadan Maade, at det bliver ødelæggende for Teatrets Fremtid. Det er ogsaa almindelig bekendt — i alt Fald er det mig privat bekendt af Udtalelser fra en Embedsmand, som staaar Ministeren saare nær —, at dette Engagement skyldes direkte Indflydelse fra Ministeriets Side. Det forekommer mig derfor dog noget berettiget at sige, at man ogsaa under det nuværende Ministerium gaar bag Chefens Ryg og foretager med Hensyn til Driften vigtige Ting, som i hvert Fald ikke kan siges at være et direkte Ønske fra hans Side.

Den højtærede Minister nævnte der-